

Реферат на тему: "Гі де Мопассан — видатний новеліст"

Гі де Мопассан

Реферат

на тему:

"Гі де Мопассан — видатний новеліст"

Французький письменник. Народився 5 серпня 1850 у Трувіль-сюр-Арке (Нижня Сена). Утворення одержав у руанському ліцеї, юність провів у Нормандії. У 1870 взяв участь у франко-прусській війні. Повернувши до цивільного життя, поступив на службу в Морське міністерство, потім у Міністерство народної освіти.

На початку творчого шляху відчував вплив Г.Флобера. Належав до Меданського кружка молодих письменників, що збиралися в заміському будинку Е.Золя в Медане, біля Парижа, і своя перша розповідь Пампушка (Boule de suif) віддав у виданий цією групою збірник Меданські вечори (Les Soirees de Mdan, 1880), куди ввійшли також новели Золя і Ж.К.Гюїсманса. Слідом за тим з'явилася величезна кількість розповідей у збірниках Заклад Тельє (La Maison Tellier, 1881), Місячне світло (Clair de lune, 1884), Сестри Рондоли (Soeurs Rondoli, 1884), Розповіді вальдшнепа (Contes de la bcasse, 1885), Казки й інші розповіді (Contes et nouvelles, 1885). Мопассан створив також кілька романів — Життя (Une Vie, 1883), Милий друг (Bel-Ami, 1885), П'єр і Жан (Pierre et Jean, 1888) і Сильний як смерть (Fort comme la mort, 1889).

За десять років літературної діяльності (1880-1890) Мопассан створив шістьох романів і близько 300 новел. З 1884 він почав страждати від нервових розладів, нав'язливих ідей і галюцинацій, що послужили сюжетом для новели Орля (Le Horla, 1887), що перегукується з творчістю Е.А.По. У 1891 Мопассана, що впав у повне божевілля, помістили в клініку в Парижеві, де він помер 6 липня 1893.

Відомий французький письменник-реаліст XIX століття Гі де Мопассан потрясло своїми новими розповідями, новелами, романами усю французьку громадськість, елітні шари суспільства.

Час, коли жив Мопассан, було для Франції досить благополучним, воно довелося на розквіт буржуазії. Ні для кого не секрет, що під благопристойною і благопристойною маскою представники вишуканих шарів суспільства ховали святенництво, лицемірство, загальну продажність, безсоромну погоню за наживою, авантюризм і розпуста. Як ніхто іншої, Мопассан знав життя вищого суспільства, круговорот пліток, безодню разгулов. У своїй творчості він навіть не намагався завуалювати проблеми (за винос яких на загальне обговорення його зненавиділа бульварна преса), — вони читаються прямим текстом. Мопассан, можна сказати, був хірургом суспільства, але на суспільство його добутку не діяли навіть як легка терапія. Я думаю, що якби література "лікувала" суспільство, то в даний час ми б не так жили.

У 1870 році почалася франко-пруська війна, і з першого дня війни Мопассан служить в армії. У цей час він остаточно зненавидів французьких буржуа, що показали себе в дні війни із самої непривабливої сторони. І результатом його спостережень стала новела "Пампушка".

З міста, окупованого пруськими військами, виїжджає диліжанс із шістьма знатними персонами, двома черницями, чоловіком-демократом і особою легкого поведження на прізвище Пампушка. До слова сказати, Мопассан дає невітшну, уїдливу і коротку характеристику відомим персонам, розкриваючи таємницю їхнього колишнього життя, збивання стану, одержання титулів. Присутність Пампушки образило доброчесних дружин буржуа, і вони об'єдналися проти "цієї безсоромної продажної тварини... Незважаючи на різницю в суспільному становищі, вони почували себе побратимами по багатству, членами великої франкомасонської ложі, що поєднує усіх власників, усіх, у кого в кишенях дзенькає золото".

Пампушка була єдиною, хто передбачив, що в дорозі захочеться їсти. Голод і ароматні запахи їжі розтоплять будь-яку крижану брилу відносин. "Не можна було їсти припаси цієї дівчини і не говорити з нею. Тому зав'язалася бесіда, спочатку трохи стримана, потім усе більш невимушена..."

Селище, куди в'їхав диліжанс, був зайнятий німцями. Перевірка документів затримала пасажирів. Убиваючи час, вони пишномовно міркують про патріотизм і війну. Німецький офіцер, нібито безпричинно, відмовляє у виїзді диліжанса із селища. Мопассан поставив багатих людей у тупик. Їхньої думки метаються, вони намагаються зрозуміти, що за причина затримує їх. "Вони изо всіх сил намагалися видумати яку-небудь правдоподібну неправду, сховати своє багатство, видати себе за бідних, дуже бідних людей". Причина незабаром відкрилася — пруський офіцер хоче скористатися послугами Пампушки, єдиної людини, що по-справжньому патріотична і безстрашний. Пампушка розлютована й ображена принизливою пропозицією. Змушений "відпочинок" уже почав дратувати пасажирів. "Треба неї переконати" — було прийняте рішення. Розмови про самопожертву "підносилися замасковано, спритно, пристойно". Співвітчизники переконали Пампушку уступити німецькому офіцеру, маскуючи цим своє бажання продовжити шлях і мотивуючи тим, що вона, як щира патріотка, врятує їм усім життя.

Поки Пампушка "відпрацьовувала" усім волю, представники буржуазії веселилися, відпускали мерзенні жарти, "реготали до кольок, до задишки, до сліз".

І що в нагороду одержала патріотка Пампушка — "погляд ображеної чесноти", усі цуралися її, начебто боялися "нечистого дотику". "Ці чесні мерзотники", що принесли її в жертву, жерли свою провізію в диліжансі, що рухається, і холоднокровно розглядали сльози дівчиці, що знеславилася.

У новелі "Пампушка" Мопассан майстерно на декількох сторінках описав усе лицемірство, низькість і боягузтво людей, у спадщину отримуючих право бути обраними чи претендують на ту сходинку, яка недосяжна для простих смертних.